

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

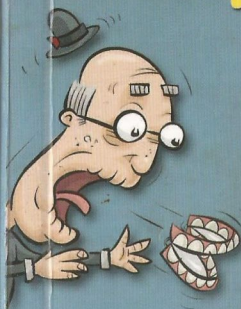
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

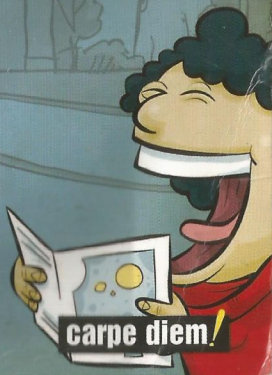
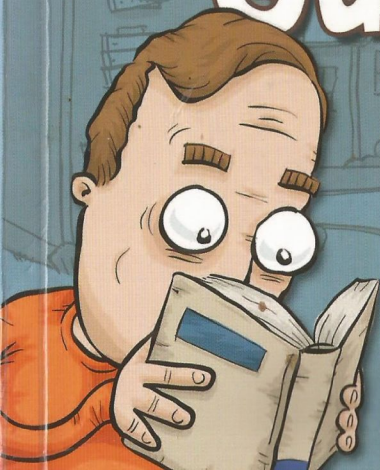
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MİNE SOTA

Ne Hâliniz Varsa Gülün

carpe diem!

“ çünkü insana
en çok kitap yakışıyor
ve mürekkebin
kuruduğı yerde
kan akıyor! ”

carpe diem yayınları

carpediemkitap.com

ne hâliniz varsa gülün

yazar: mine sota
öner sevinçgül
kopye danışmanı: sibel talay
yayın yönetmeni: asena meriç
düzeltmen: brett lamb
kapak illüstrasyon: ravza kızıltağ
kapak tasarımı: Pasifik Ofset
basım: cilt: Pasifik Ofset
baskı: cilt: 0 212 412 17 77

carpe diem kitap
ivert yayıncılık san ve tic ltd şti.
cağaloğlu, alem dar mah.
alayköşkü cad. no: 5 kat: 2
fatih / istanbul
yayın: 0212 514 63 89
satış-dağıtım: 0212 511 24 24
kitap@carpediemkitap.com
www.carpediemkitap.com
copyright© carpe diem yayıncılık
yayıncılık sertifika no: 12366

gençlik-edebiyat-mizah
ciddi ciddi komik kitaplar-9
isbn: 978-975-6107-84-3
1. baskı, istanbul, ocak 2011

mine sota
ne hâliniz
varsa gülün

mine sota

1972'de dünyada doğdu. saklambaç oynadı, okula gitti, otobüs kuyruğunda sıra bekledi, türk filmleri izledi, gazetenin verdiği ansiklopedilerden almak için kupon biriktirdi...

kendini bildi bileli yazar olmak istedi. tabi kast ettiği “gönül yazar” değildi. ilk yazı çalışmaları, evdeki duvarlara keçeli kalemle serbest yazım şeklinde başladı. sonra kağıda geçti. bilgisayar virüsünün insanlara bulaşmadığına ikna olunca yazmaya bilgisayarda devam etti. çeşitli dergilerden okurlarına seslendi. yazmaya devam ediyor...

İÇİ MDEKİLER

adamın biri bir gün... / 7

elektrik alamadım, ben o yâre varamadım / 15

elektirik alamadım, ben o yâre varamadım / 23

dertli insan pişikolocisi / 31

zam'ane delirmeleri / 37

kombi zombi / 39

elek'tr'ik trikk cızırtt! / 45

alice zırvalıklar diyarında / 48

negatif elektriğin gözünü seveyim..! / 51

sahibinden satılık oy / 54

telefon görüşmeleri / 65

aradığınız numaraya bulaşlamıyor / 77

yine okullu olduk / 88

yaşayacak mıyım doktor bey? / 95

gününüz kabul olsun / 102

rüya tamircisi / 113

genelde kültürlüyümdür yarışması / 121

köşeleri döndüm nokta kom / 129

kurban bayramınız butlu olsun / 137

borcam kunduralı sindrella / 143

de hele şunun türkçesini / 158

gelirim olur musun? / 167

hadi demiym / 172

şom ağızlı mayalar / 181

ADAMIN BİRİ BİR GÜN...

“Fehmi Abi n’oldu ya, rengin bozarmış?”

“Bak, şu Saadettin bana bir daha fıkra anlatmaya başlarsa, beni at gibi çek vur tamam mı? Acı çekiyorum acı! Ya bozulmasın diye gülümsemeye çalışırken sanki surat kaslarımla elli kilo halter kaldırdım. Hâlâ yanaklarım ağrıyor. Elmacık kemiklerim ayvacık kemiği oldu.”

“Bilmem mi ya... Geçen gün de bana bir tane anlattı. Yanlış yerlerde gülmüşüm. 'Sen zaten ne anlarsın, geri zekâlısın sen!' dedi; kızdı, bastı gitti. N’apım ya bi’sey anlamadım ki.”

“Ne diyeyim. Allah bu adama bütün fıkraları unuttursun.”

“Amin amin.”

Birilerine fıkra anlattığınızda karınlarını tuta tuta gülmelerine rağmen, siz yanlarından ayrıldıktan sonra arkanızdan bunların konuşulmasını ister misiniz? Herkesin sizin için “Ay geliyor kaçın!” diye kepenkleri falan indirmeye başlamasını?

Demem o ki, dünyanın en zor işlerinden biridir fıkra anlatmak. Risklidir. İşin ucunda madara olmak vardır çünkü. Sadece fıkra bilmek yetmez, insanları güldürmek için bazı taktikler geliştirmek gerekir.

İki kelimedede bir gülerek, eliyle omzunuza, dizinize vuran, bu da yetmezmiş gibi ha bire “Bak biliyosan anlatmıym” diyen bir fıkra anlatıcısı, karşındakine, “Acaba şunun ağzını diksem mi? Kafasına bir tane vurup, bildiği bütün fıkraları unuttursam mı? Acaba bu fıkra bu sene biter mi? Bu sıkıntıyı da atlatırsam hemen başımdan tuz çevirip verecem” diye düşündürüp, dinleyen kişinin yanağını gözünü seğırttirebilir, onu şiddete azmettirebilir.

Basit mi kardeşim, güldürmek en zor iş. Üstelik fıkra dinleyen kişilerin de pek çok çeşidi vardır. Kimi daha “Bak şimdi adamın biri...” der demez yerlere düşer, kimisi de fıkranın bittiğini bile anlamayıp, “E sonra n’olmuş?” diye soruverir.

Fıkra anlatmaya cesaret etmiş babayiğidin, dinleyenleri kahkahaya boğması deveye basket attırması kadar zordur. İşte bu yüzden “Anlatsam mı acaba? Yok yok kalsın. Kesin anlamaz bu. Bir de gülmez rezil olurum” diyerek fıkra anlatmaya niyetlenip niyetlenip vazgeçen çoktur. Çünkü sonunda insanın

adı fıkra canavarına çıkabilir. Fıkra anlatılanların suratlarında bir tek kasın bile sırtıma şeklini alması kişi bir daha fıkra anlatmaya tövbe ettirebilir.

“Hamiyet sana bir fıkra anlatıym mi? Bak şimdi. Adamın biri bir gün...”

“Ha, ben onu biliyorum.”

“Yahu nerden biliyorsun be! Daha anlatmadım ki...”

“Ya hani adamın biri saatini kaybetmiş de hep sol tarafta arıyomuş. Saatimi kaybettim gördünüz m, demiş. O da saatini kaybettiysen solda ne arıyosun, sağda ara demiş. Hani saat sağ tarafa takılır gibisinden. O değil mi bu?”

“Hiç de alakası yok. Zerre kadar da ilgisi yok.”

“İyi tamam anlat.”

“Bak şimdi, adamın biri...”

“Ha tamam tamam biliyorum. Hani adamın biri taşınıyomuş da karısını evde unutmuş.”

“ff be Hamiyet fff. O değil. Sanki dünyadaki bütün fıkraları ezbere biliyosun ya.”

“Aman iyi be, ne kızyon. Anlatcaksan anlat. Amma nazlandın haa.”

“Ha oldu, bütün hevesimi kır, sonra beş karış suratla fıkra anlatayım. Yeminle tam dvlmeliksin.”

“Dur o zaman ben anlatayım. Adamın biri bir gün fıkra anlatmaya kalkmış, rezil olmuş, mors olmuş, madara olmuşşş. Hahaha haha!”

“Hamiyet o kafandaki bigudileri tek tek koo-partırım bak!”

“Haha hahaa! Bak işte bu komikti. Hangi fıkra bu? Hahaa!”

“Sururi Abi süper bir fıkra öğrendim. Bak şimdi, adamın biri bir gün...”

“Evet.”

“İşte yolda gidiyomuş.”

“Evet.”

“Tam giderken...”

“Eee...”

“İşte sonra...”

“Evet?”

“Şey yapmış... Ee ne yapmıştı?”

“Buyur?”

“İşte şey demiş...”

“Ne demiş?”

“Ööf! Anlatamıyorum ya. Abi öyle ciddi dinliyorsun ki, ne anlatacağımı unuttum ya.”

“Kardeşim anlat dinliyoruz işte.”

“Ya bırak kalsın ya.”

“Keriman geçen bir fıkra okudum, gülmekten ölürsün.”

“Öldürme o zaman.”

“Anlamadın?”

“Yok bi şey, çabuk anlat hadi.”

“Bak şimdi çocuğun biri kedisini yıkıyormuş. Oradan geçen bir kadın da, kızım yıkama ölür, demiş. Çocuk takmamış tamam mı. Kadın dönüşte bakıyor, kedinin dil bir karış dışarıda, ölmüş. Çocuk da başında ağlıyor. Kadın, ben sana yıkama ölür demedim mi, demiş. Çocuk da, yıkarken değil sıkarken öldü, demiş. Hahahahaa! Çok komik di mi, hahahaha!”

“Tamam. Bitti mi? Bittiyse anneni ara, akşama yemeğe gelecek mi diye sor. Ona göre kazanda pişireceğim yemekleri.”

“Pes yani Keriman pes!”

“Vedat Abi acciyip bi fıkra duydum. Bak anlatıym.”

“Anlat anlat.”

“Ama gülcen tamam mı.”

“Yahu sen bi anlat.”

“Şimdi adamın biri...”

“Hım...”

“Bak biliyosan anlatmiym.”

“Yahu nereden bileceğim. Hepsi böyle başlıyor.”

“Tamam. Şimdi adamın biri...”

“Hahaha...”

“Ama biliyor musun doğru söyle.”

“Hayır yahu bilmiyorum.”

“E ama güldün.”

“Yahu ne bileyim, fıkra anlatacaksın ya havaya girdim, ondan güldüm, ağlayacak mıydım?”

“İyi tamam anlatıyorum. Bak şimdi adamın biri buzdolapçıya gitmiş... Bak biliyosan anlatmiym.”

“Orhancığım senin kulağından beynine damar gitmiyor sanırım. Duymuyor musun alooo! Bilmiyorum dedim. Anlatacaksan anlat şu fıkrayı.”

“Tamam tamam kızma anlatıyorum. Sonra işte bana bir buzdolabı ver ama çift kapılı olmasın, demiş. Abi bak biliyosun di mi?!”

“Sana nasıl baktığımı görüyorsun değil mi Orhan. İşte bu, cinnet geçirip, gırtlak sıkmanın eşiğine gelmiş bir adam bakışıdır.”

“Ya tamam dedik. İşte sonra dolapçı da tek kapılı yok, çift kapılı var diyor. Biraz da buz yapar ama sen aldırma diyor. Abi sen bunu kesin biliyosun valla.”

“Ya bi çekil git ya...”

“Çıtırsu, yeni bir fıkra öğrendim ve seninle paylaşmak istiyorum.

“Çak çakk çakkk paaatttt! Annat annat. Çakk... çitirttt!”

“Yalnız o ağzındaki papuç kadar sakızı çıkara-bilirsen sevinirim. İşitme duyuna ulaşamıyorum da. Ayrıca sana bakınca boğulma hissi duyuyorum. Boğazıma bir öküz kaçmış da, yutamıyormuşum gibi oluyorum.”

“Ya sen annatsana kardişiiim. Kulağımla mı çiğ-niyorum, neyini duyuramıyosun ya!”

“Tamam, başlıyorum o zaman. Temel bir gün kahveye girmiş. Temel’i biliyorsun değil mi?”

“Laz Temel diy mi?”

“Elbette Laz Temel. Sen başka milletten Temel isimli birini duydun mu hiç Çıtırsu.”

“Sen benle maytap mı geçiyosun oluum. Almim paçanı aşşaa. Annat hadi. Çitirrtt. Flopff!”

“Bakmış kahvede kimse yok. Fadime de elinde çaydanlık, kahvenin ortasında öyle duruyor. Fadime’yi biliyorsun değil mi?”

“Biliyorum, Temelinkisi. Çakırttt! Puloppp... Fisssttr... Çitt!”

“Çıtırsu, şu ağzındaki sakızı çıkartıp burnuna soksam, sonra parmaklarımı ağzına takıp iki yana carttt! diye yırtsam, sonra kör bir makasla saçını yoluk yoluk kessem, sonra da boynuna, ‘Ben tam bir kuş beyinliyim’ yazılı bir tabela assam, bana kırılmazsın değil mi?”

“Sen şimdi bunların hepsini bana mı dedin? Kafan iyi mi kardişiim. Bak, bu sakızı şimdi biiir şişiririm içinde kaybolursun, uzaya doğru uçar gidersin hee. Sinir etme insanı annat. Uyuz bu ya!”

“Daha sakın dinleyebilmen mümkün mü acaba, anlatamıyorum da. Burada başçavuşun eşeği bağırıyor.”

“O bi kerem bağırıyor diildi. O bi kerem başçavuşun eşşe...”

“Tamam sus. Neyse... Temel sormuş, ‘Fadime ha buraya ne işun var?’ Fadimede...”

“İşun var, ne demek? O kısmısını pek çakamadım.”

“Çakabilseydin azıcık zekân olduğuna dair bir izlenim bırakabilirdin bende.”

“Sen şimdi bana kötü bi'sey mi dedin gene? Çikirtt... Çötürttt!”

“Neyse... Fadime kahvenin ortasında öyle duruyormuş.”

“Niyekinee?”

“Temel de bunu sormuş zaten. ‘Kız Fadime, ha buraya ne işun var?’ demiş.”

“Orasını anladık. Elli kere aynı yeri anlatma. Beklemekten yosun bağladım. Ne işi varmış sölesene. Fadime ne demiş?”

“‘Ula Temal, bakeyrum kahvede evdekinden daha çok duraysun. Haçan ben da evi kahveye taşıdum. Bi çay içer misun?’ demiş.”

“İyi demiş. Oh canıma değsin. Eeee, sonra n'oolmuş?”

“Ne ne olmuş?”

“Temel ne demiş?”

“Hiç.”

“Nası hiç yaa?”

“Hiç işte, bu kadar.”

“Ne bu kadar?”

“Fıkra bitti.”

“Nası yane yaa.”

“Aslında burada gülmen gerekiyordu, ama gülmedin.”

“Olayın bu mu yaaane şimdi senin.”

“O kafam kadar sakızla ve mercimek kadar beyinle anca bu. Sana fazla bile.”

ELEKTRİK ALAMADIM, BEN O YÂRE VARAMADIM

“Tarlanın küçük taşlısı, kadının uzun saçlısı”, “Ölürse yer beğensin, kalırsa el beğensin”, “Tazısız ava giden, tavşansız eve döner” gibi sözleri sıkça duyabileceğiniz, son ayların reyting rekortmeni olan evlendirme programları, “Dur, ben bugün bir ara gidip evleneyim, pazara sonra giderim” dercesine gelenlerin, “Geçiyordum uğradım” ya da “Fazla varsa bir zahmet bir tane de ben alayım” gibisinden orada bulunanların katıldığı cümbüşlü birer atraksiyondurlar.

Evli olanların bile tekrar evlenesini getirten, “Bizim zamanımızda yoktu ki, neredede bu kadar aday çeşidi. Birini bulduk, iki yüzük, on dakika nikâh. Olduda bitti. Başımızı yedirdik” dedirten bu, başgöz